

Оцінка ефективності фінансових інвестицій в боргові цінні папери (переважно державні та корпоративні облигації) здійснюється за сукупністю таких показників: ринковий курс та ціна, прямий дохід на облигацію, ціна конверсії. Розраховується період окупності боргових інструментів, відомий як аналіз дюрації. Надається оцінка внутрішньої вартості облигацій з дисконтом, фіксованою та плаваючою відсотковими ставками, оцінюється дохідність та ризик облигацій.

Портфель фінансових інвестицій – це певним чином підібрана сукупність окремих видів цінних паперів та інших фінансових інструментів, які є найбільш дохідними та безпечними для інвестора. Головною метою формування портфелю фінансових інвестицій є забезпечення реалізації політики фінансового інвестування шляхом підбору найбільш дохідних та найменш ризикових цінних паперів.

Таким чином, в процесі здійснення фінансових інвестицій та формування диверсифікованого портфелю фондових інструментів перед інвесторами постає завдання оцінки рівнів ризику та дохідності пайових та боргових цінних паперів. Інвестиційний портфель, який відповідає цілям його формування, являє собою оптимальний або збалансований портфель фінансових інвестицій.

ВПЛИВ ДЕРЖАВНОГО НАГЛЯДУ НА РОЗВИТОК СТРАХОВОГО РИНКУ

Іващенко А.Г., гр. Ф-29

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **О.В. Жилякова**
Державний біотехнологічний університет

Страховий бізнес України розвивається як частина фінансового сектору країни, що проходить шлях трансформації від тотального адміністративного регулювання до ринкової економіки. Еволюція регуляторів страхового бізнесу України історично сприяла зростанню галузі страхування.

Традиційно виділяють наступні етапи розвитку українського страхового ринку:

I етап (1991-1993 рр.) – характеризується відсутністю державного контролю за страховими компаніями та законодавчої бази, яка б регламентувала страхові відносини, відсутність ліцензійних вимог, вимог щодо рівня платоспроможності, статутного капіталу та активів страховиків.

II етап (1993-1996 рр.) – визначено умови надання страхових послуг, вимоги щодо необхідності ліцензування та статутного капіталу, створено орган, що здійснював нагляд за страховою діяльністю.

III етап (1996-2003 рр.) – збільшення повноважень органу державного нагляду за страховими компаніями, поділ страхових компаній на страхування життя та страхування ризиків; визначено мінімальний розмір статутного капіталу, доцільність актуарних розрахунків для тарифних ставок; складання нових вимог до формування резервів та платоспроможності страхових компаній, розроблена і затверджена спеціалізована бухгалтерська звітність.

IV етап (2003 р. –2020 р) – збільшено розмір мінімального статутного капіталу, скасовано обмеження на частку іноземних фізичних чи юридичних осіб у статутному капіталі українських страховиків.

Органи державного нагляду за страховим ринком в Україні з 1991 р. змінювалися у відповідності до етапів розвитку самого ринку, а саме:

- Українська державна страхова комерційна організація (16 жовтня 1991 р.),

- Держкомітет у справах нагляду за страховою діяльністю (17 вересня 1993 р.),

- Управління страхової діяльності в складі департаменту фінансових установ та ринків (15 грудня 1999 р.),

- Департамент страхового нагляду в складі Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України (12 грудня 2002 р.),

- відповідні Департаменти Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України (1 березня 2010 р.),

- Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг (23 листопада 2011 р.),

- Національний банк України (1 липня 2020 р.)

З 2020 року, коли НБУ став регулятором більшої частини ринку небанківських фінансових установ, у тому числі страхового ринку, вимоги до платоспроможності фінансових установ базувалися переважно на затверджених актах попереднього регулятора. З часом НБУ розпочав застосування заходів впливу за недотримання вимог законодавства України, результатом яких стало виключення з державного реєстру фінансових установ 29 страхових компаній за перше півріччя 2021 року. В той же час II квартал 2021 року відзначився зростанням обсягів операцій та активів усіх небанківських фінансових установ, у тому числі страховиків. Цьому не перешкождали ні добровільний вихід з ринку, ні примусове зупинення дії ліцензій низки установ.

Не обхідно відзначити, що страховий ринок України входить в нову фазу розвитку. Проєвропейський напрям економічного розвитку України задав новий вектор розвитку страхового бізнесу країни, підкреслив необхідність оновлення законодавчої бази, впровадження європейських стандартів та захисту прав споживачів страхових послуг. Тому, важливо формування стратегії стабільного розвитку страхового ринку України. Серед нагальних проблем слід відмітити необхідність активного застосування вимог щодо пріоритетів покращення ділового середовища, розширення доступу населення до сучасних технологій та інвестицій, адаптації до міжнародних та європейських стандартів і регламентів.

Для вирішення загальних проблем та перспектив розвитку страхування в Україні необхідно чітко сформулювати принципи партнерства, нову модель соціальної взаємодії між страховими компаніями та споживачами страхових послуг на принципах прозорості, відкритості та захисту інтересів учасників ринку.

ФАКТОРИ ФОРМУВАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Ісаєнко Ю.О., гр. ФБСС – 5М

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **О.Ю. Скоромна**
Державний біотехнологічний університет

Прибуток в ринковій економіці є основною метою діяльності, рушійною силою та джерелом оновлення виробничих фондів. Формування прибутку, як головного фінансового результату, відбувається поступово протягом фінансово-господарського року від усіх видів звичайної та незвичайної діяльності і є системою прибутків і доходів господарства.

Аналіз факторів впливу на формування прибутку та виявлення позитивних та негативних тенденцій зміни прибутку, дозволяє господарству скоригувати його розмір та відповідно управляти ним в майбутньому періоді.

Прибуток є основним джерелом фінансування розвитку підприємства, удосконаленням його матеріально-технічної бази. Вся діяльність підприємства спрямована на те, щоб забезпечити зростання прибутку або принаймні стабілізувати його на певному рівні. Процес накопичення прибутку відбувається під впливом факторів внутрішнього та зовнішнього характеру.